Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

13 декември 2012 година*

„Свободно движение на работници — Член 45 ДФЕС — Помощ за наемане на работа на възрастни безработни и на дългосрочно безработни лица — Условие за регистрация в служба по труда на националната администрация по заетостта — Условие за пребиваване — Ограничаване — Обосноваване“

По дело C-379/11

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour administrative (Люксембург) с акт от 14 юли 2011 г., постъпил в Съда на 18 юли 2011 г., в рамките на производство по дело

Caves Krier Frères Sàrl

срещу

Directeur de l’Administration de l’emploi,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н A. Rosas, изпълняващ функцията на председател на втори състав, г-н U. Lõhmus, г-н A. Ó Caoimh (докладчик), г-н Ал. Арабаджиев и г-н C. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,

секретар: г-жа R. Şereş, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и след съдебното заседание от 21 юни 2012 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Caves Krier Frères Sàrl, от адв. M. Mailliet,

— за люксембургското правителство, от г-н C. Schiltz, в качеството на представител, подпомаган от адв. G. Pierret и адв. S. Coï,

— за чешкото правителство, от г-н M. Smolek и г-н D. Hadroušek, в качеството на представители,

— за австрийското правителство, от г-жа C. Pesendorfer, в качеството на представител,

* Език на производството: френски.

— за полското правителство, от г-н M. Szpunar и г-н B. Majczyna, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-н G. Rozet, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 27 септември 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 21 ДФЕС и 45 ДФЕС.

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Caves Krier Frères Sàrl (наричано по-нататък „Caves Krier“) и Администрацията по заетостта (наричана по-нататък „ADEM“) по повод отказа да се отпусне помощ за наемане на работа на възрастни безработни и на дългосрочно безработни лица.

Правна уредба на Люксембург

3 Съгласно член L. 541-1 от code du travail [Кодекса на труда]:

„Фондът за насърчаване на заетостта възстановява на работодателите от частния сектор социалноосигурителните вноски — частта на работодателя и частта на осигуреното лице — за наетите на работа безработни лица, независимо дали те получават обезщетение, при условие че са на навършили [45] години и са регистрирани като търсещи работа лица в служба по труда на [ADEM] за период от поне един месец.

Търсещите работа лица на възраст между [40] и [44] навършени години трябва да бъдат регистрирани като търсещи работа лица в служба по труда на [ADEM] за период от поне три месеца, а тези на възраст между [30] и [39] навършени години — за период от поне дванадесет месеца.

Условието за регистрация в служба по труда на [ADEM] не се прилага за търсещите работа лица, които са навършили [40] години и които участват в план за запазване на работните места по смисъла на член L. 513-3, утвърден от министъра, в правомощията на който е заетостта“.

4 Член L. 622-6, параграф 1 предвижда, че всяко безработно лице, което търси работа, е длъжно да се регистрира в ADEM.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

5 Г-жа Schmidt-Krier, люксембургска гражданка, родена на 30 юли 1955 г., пребивава със съпруга си в Германия, в близост до люксембургската граница. Цялата ѝ професионална кариера е преминала в Люксембург.

6 На 1 май 2008 г. г-жа Schmidt-Krier, която тогава е на 52-годишна възраст, е наета от Caves Krier, дружество, чието седалище се намира в Ремиш (Люксембург), на работа на трудов договор за неопределено време.

7 На 2 септември 2008 г. в резултат на наемането на работа на г-жа Schmidt-Krier Caves Krier подава до ADEM заявление за помощ за наемане на работа на възрастни безработни и на дългосрочно безработни лица на основание член L. 541-1, първа алинея от Кодекса на труда.

8 С решение от 4 септември 2008 г. ADEM отхвърля това заявление, с мотива че г-жа Krier не е била регистрирана в ADEM като търсещо работа лице за период от поне един месец, както е предвидено в посочената разпоредба (наричано по-нататък „спорното решение“).

9 На 11 януари 2010 г. Caves Krier подава жалба пред Tribunal administratif (Първоинстанционен административен съд), с която иска отмяната на това решение и в която се подчертава, че г-жа Schmidt-Krier е била регистрирана като търсещо работа лице в Германия и че през целия си живот е работела в Люксембург, като причината, поради която се е регистрирала като безработна в Германия, е, че тя и съпругът ѝ са се преместили да живеят там, продължавайки да работят в същото време в Люксембург.

10 В подкрепа на жалбата си Caves Krier посочва едно-единствено основание, изведено от нарушение на принципа на равенство пред закона, както той е утвърден в Конституцията на Великото херцогство Люксембург, доколкото приложимата правна уредба, а следователно и спорното решение въвеждат различно третиране за отпускането на разглежданата помощ между люксембургски гражданин, пребиваващ в Люксембург, и люксембургски гражданин, пребиваващ в чужбина, като и единият, и другият са работели в Люксембург, без обаче това различно третиране да е обосновано от обективни критерии.

11 В решението си от 14 юли 2010 г. Tribunal administratif отхвърля жалбата, с мотива че при наемането си на работа г-жа Schmidt-Krier не отговаря на условието за регистриране в ADEM. По отношение на нарушението на конституционния принцип на равно третиране този съд приема, че положението на безработно лице, което пребивава в Люксембург и поради това има право да се регистрира като безработно лице в ADEM, не е сходно с това на безработно лице, което, поради факта че не пребивава в Люксембург, не може да се регистрира в тази администрация, а напротив, трябва да се регистрира в агенцията по заетостта в държавата членка по пребиваването си.

12 На 12 август 2010 г. Caves Krier обжалва това решение пред Cour administrative, като посочва че член L. 541-1, първа алинея от Кодекса на труда противоречи на Конституцията.

13 С решение № 64/11 от 4 май 2011 г. (Mémorial A 2011, стр. 1572) сезираният с този въпрос Конституционен съд заключава, че тази разпоредба не противоречи на люксембургската конституция.

14 В преюдициалното си запитване обаче Cour administrative смята, че това дело поставя въпрос от правото на Съюза. Всъщност според този съд е безспорно, че единствено пребиваващите в Люксембург лица могат да се регистрират в ADEM. Следователно, след като помощта за наемане на работа, предвидена в член L. 541-1, първа алинея от Кодекса на труда, е обусловена от подобна регистрация, на практика тази помощ според посочения съд е запазена за работодателите, които наемат на работа безработни лица, пребиваващи в Люксембург. Ето защо тази разпоредба можело да съставлява пречка пред свободното движение на гражданите на Съюза по смисъла на членове 21 ДФЕС и 45 ДФЕС, тъй като потенциалният работодател на безработно лице на повече от 45 години е заставен да предпочете да назначи на работа на лице, което пребивава в Люксембург, след като единствено наемането на работа на такова лице ще му позволи да се възползва от разглежданата помощ.

15 Запитващата юрисдикция отбелязва, че тъй като люксембургската държавата не е била представлявана в производството пред нея, тя не е имала възможност да установи дали свързаното с пребиваването ограничение се основава на независими от гражданството на

засегнатите лица обективни съображения от общ интерес и дали е пропорционално на легитимната цел, преследвана от спорната национална разпоредба. Запитващата юрисдикция смята, че не е в състояние да добави служебно тази обосновка.

16 При тези условия Cour administrative решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Съответства ли на правото на Съюза, и по-специално на членове 21 и 45 [ДФЕС], член L. 541-1, [първа алинея] от люксембургския Кодекс на труда, доколкото поставя правото на работодателите от частния сектор да получат възстановяване на социалноосигурителните вноски — частта на работодателя и частта на осигуреното лице за наетите на работа безработни лица на възраст над четиридесет и пет години, независимо дали получават обезщетение — в зависимост от условието безработните лица да са регистрирани като търсещи работа в служба по труда на [ADEM] за период от поне един месец, докато от тази мярка не се ползват работодателите, които наемат на работа безработни лица, регистрирани като търсещи работа в еквивалентни чуждестранни органи?“.

По преюдициалния въпрос

По допустимостта

17 На първо място, австрийското правителство посочва, че преюдициалното запитване е недопустимо, тъй като запитващата юрисдикция не е изложила точно относимите в конкретния случай факти и приложимите национални разпоредби. Всъщност, макар че от буквалното цитиране на член L. 541-1, първа алинея от Кодекса на труда, както и от текста на въпроса не следва, че предоставянето на работодателя на спорната помощ за наемане на работа е ограничено до лицата, живеещи в Люксембург, преюдициалното запитване според това правителство, изглежда, предполага подобно ограничение. Ето защо не било сигурно дали в конкретния случай следва да се разгледа съвместимостта с правото на Съюза на условие за пребиваване или просто на задължителната регистрация в ADEM.

18 Това възражение не може да се приеме. Всъщност, както става ясно от точка 14 от настоящото решение, запитващата юрисдикция е изложила с необходимата яснота в преюдициалното си запитване, с което сезира Съда, относимите по спора в главното производство факти и е определила ясно приложимата към него национална разпоредба, а именно член L. 541-1, първа алинея от Кодекса на труда. Освен това тази юрисдикция е посочила възприетото от нея тълкуване на приложимата национална правна уредба, като е констатирала, че е безспорно, че единствено лицата, пребиваващи на национална територия, могат да се регистрират като търсещи работа в ADEM. Съдът следователно разполага с всички необходими обстоятелства, за да предостави на запитващата юрисдикция полезен отговор, който да ѝ позволи да разреши спора в главното производство.

19 На второ място, чешкото правителство пита дали поставеният от запитващата юрисдикция въпрос не е хипотетичен, тъй като независимо от разпоредбата на член L. 541-1, първа алинея от Кодекса на труда, г-жа Schmidt-Krier е била наета на работа от Caves Krier.

20 Ако е вярно, че отказът да се отпусне на Caves Krier помощта за наемане на работа, предвидена в член L. 541-1, първа алинея от Кодекса на труда, не е попречил това дружество да назначи на работа г-жа Schmidt-Krier, факт е, както самото чешко правителство признава в писменото си становище, че подобен отказ все пак е имал за резултат, че назначаването на работа е извършено при по-малко благоприятни условия, отколкото назначаването на работа на лице, търсещо работа на повече от 45 години, регистрирано в ADEM, което според Caves Krier

съставлява пречка пред свободното движение на работниците, предвидено в правото на Съюза, и впоследствие е довело до спор между него и ADEM. При тези условия не може да се приеме, че поставеният от запитващата юрисдикция въпрос е хипотетичен.

21 Накрая, на трето място, чешкото правителство посочва, че поставеният въпрос може да бъде също недопустим, доколкото изглежда, както става ясно от акта за преюдициално запитване, че г-жа Schmidt-Krier е регистрирана като търсещо работа лице в Германия, докато в същото време работи в Люксембург.

22 Тъй като обаче запитващата юрисдикция е установила, че член L. 541-1, първа алинея от Кодекса на труда е приложим към спора по главното производство, което предполага, че г-жа Schmidt-Krier е безработна към момента на назначаването ѝ на работа, Съдът, който няма за задача в рамките на производство по преюдициалното запитване да преценява фактите, не може да постави под съмнение тази предпоставка.

23 Ето защо следва да се приеме, че настоящото преюдициално запитване е допустимо.

По съществото на спора

24 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали членове 21 ДФЕС и 45 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, която обуславя отпускането на работодателите на помощ за наемане на работа на безработни на възраст над 45 години от условието наетият на работа безработен да е регистриран като търсещ работа в тази държава членка, тъй като подобна регистрация е обусловена от условие за пребиваване на националната територия.

25 Следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика всеки гражданин на държава членка, независимо от мястото си на пребиваване и от гражданството си, който се е възползвал от правото си на свободно движение на работниците и който е упражнявал професионална дейност в друга държава членка, различна от тази, в която пребивава, попада в приложното поле на член 45 ДФЕС (вж. по-специално Решение от 21 февруари 2006 г. по дело Ritter-Coulais, C-152/03, Recueil, стр. I-1711, точка 31 и Решение от 18 юли 2007 г. по дело Hartmann, C-212/05, Сборник, стр. I-6303, точка 17).

26 От друга страна, от практиката на Съда следва, че в рамките на член 45 ДФЕС за „работник“ трябва да се счита лицето, което извършва в продължение на определен период от време в полза на друго лице или под негово ръководство престации, в замяна на които получава възнаграждение. Веднага след като трудовото правоотношение е прекратено, заинтересованото лице по принцип губи качеството на работник, като се има предвид обаче, че от една страна, това качество може да произведе определени последици след прекратяването на трудовото правоотношение, а от друга страна, че лице, което действително търси работа, също трябва да се квалифицира като работник (вж. Решение от 12 май 1998 г. по дело Martínez Sala, C-85/96, Recueil, стр. I-2691, точка 32 и цитираната съдебна практика).

27 От това следва, че положението на пограничен работник като това на г-жа Schmidt-Krier, която, след като е загубила работата си в държава членка, различна от тази, в която действително пребивава, намери работа в тази друга държава членка в рамките на трудов договор за неопределен период от време, попада в приложното поле на член 45 ДФЕС.

28 При положение че от правата на свободно движение, предвидени в този член, се ползват работниците, включително търсещите работа, нищо в текста на посочения член не указва, че на тези права не могат да се позоват трети лица. Всъщност, за да бъде ефективно и полезно правото на работниците да бъдат наети и да извършват трудова дейност без дискриминация, то

по необходимост трябва да бъде допълнено към правото на работодателите да ги наемат на работа при съблюдаване на правилата в областта на свободното движение на работниците (вж. Решение от 7 май 1998 г. по дело Clean Car Autoservice, C-350/96, Recueil, стр. I-2521, точки 19 и 20, както и Решение от 11 януари 2007 г. по дело ITC, C-208/05, Сборник, стр. I-181, точки 22 и 23).

29 При тези условия работодател като Caves Krier може да се позове пряко на правата, признати на работниците от член 45 ДФЕС.

30 Доколкото делото в главното производство попада в обхвата на тази разпоредба, не е необходимо да се тълкува член 21 ДФЕС. Всъщност последната разпоредба, която прогласява общо правото на всеки гражданин на Съюза да се придвижва и да пребивава свободно на територията на държавите членки, е конкретизирана в член 45 ДФЕС относно свободното движение на работниците (вж. по-специално Решение по дело ITC, посочено по-горе, точки 64 и 65, Решение от 11 септември 2007 г. по дело Hendrix, C-287/05, Сборник, стр. I-6909, точки 61 и 62, както и Решение от 25 октомври 2012 г. по дело Prete, C-367/11, точка 20).

31 Що се отнася до въпроса дали национална правна уредба като разглежданата в главното производство представлява ограничение по смисъла на член 45 ДФЕС, следва да се припомни, че всички разпоредби на ДФЕС относно свободното движение на хора са предназначени да улеснят гражданите на държавите членки при упражняването на професионални дейности от всякакво естество на територията на Европейския съюз и не допускат мерки, които биха могли да поставят тези граждани в по-неблагоприятно положение, когато те желаят да упражняват икономическа дейност на територията на друга държава членка (вж. по-специално Решение по дело ITC, посочено по-горе, точка 31 и Решение от 16 март 2010 г. по дело Olympique Lyonnais, C-325/08, Сборник, стр. I-2177, точка 33).

32 Люксембургското правителство обаче поддържа, че национална правна уредба като разглежданата в главното производство не накърнява свободното движение на работниците, тъй като не предвижда никакво условие за пребиваване. В това отношение според люксембургското правителство поставеният въпрос се основава на погрешно тълкуване от запитващата юрисдикция на националната правна уредба. Всъщност всяко безработно лице, което не пребивава в Люксембург, можело да се регистрира в ADEM. Така член L. 622-6 (1) от Кодекса на труда ясно разпореждал, че всяко безработно лице, което търси работа, е длъжно да се регистрира в ADEM. Ако заето лице с люксембургско гражданство, което пребивава в Германия, безспорно трябва да се регистрира в германската администрация по заетостта, за да получава евентуално обезщетение за безработица, нито един текст от люксембургски закон не възпрепятствал подобно заето лице да се регистрира в ADEM, за да бъде информирано за свободните работни места в Люксембург и за да позволи на работодателя, който го назначи на работа, да се възползва от правата, произтичащи от член L. 541-1, първа алинея от Кодекса на труда.

33 Следователно люксембургското правителство смята, че нито тази разпоредба, нито член L. 622-6 (1) от Кодекса на труда не са дискриминационни предвид правото на Съюза, тъй като не се изисква никакъв критерий за гражданство или пребиваване относно търсещото работа лице, за да може даден работодател да заяви разглежданата помощ. Член L. 541-1, първа алинея от посочения кодекс уточнявал освен това ясно, че на работодателя се възстановяват социалноосигурителните вноски за наетите на работа безработни лица, независимо дали те получават обезщетение. Така в разглежданото в главното производство дело ADEM се ограничила да констатира в спорното решение, че г-жа Schmidt-Krier не отговаря на условието за регистрация в тази администрация. За разлика от това, тя по никакъв начин не била взела решение за отказ от регистрация, основано на дискриминационни мотиви предвид правото на Съюза.

34 От това според въпросното правителство следва, че работниците, които пребивават на люксембургска територия, подобно на гражданите на други държави членки, които работят в Люксембург, или на люксембургските работници, работещи в Люксембург и пребиваващи в друга държава членка, имат същите задължения. Следователно не съществувало различно третиране между тях, след като всички могат да се регистрират в ADEM.

35 В това отношение следва да се напомни, че според постоянната практика Съдът не е компетентен да тълкува вътрешното право на държава членка (вж. по-специално Решение от 17 март 2011 г. по дело Naftiliaki Etaireia Thasou и Amaltheia I Naftiki Etaireia, C-128/10 и C-129/10, Сборник, стр. I-1885, точка 40).

36 Не е задача следователно на Съда в рамките на производство по преюдициално запитване да се произнася по тълкуването на национални разпоредби, нито да преценява дали направеното от запитващата юрисдикция тълкуване е правилно (Решение от 23 април 2009 г. по дело Angelidaki и др., C-378/07-C-380/07, Сборник, стр. I-3071, точка 48 и цитираната съдебна практика).

37 В рамките на разпределението на правомощията между юрисдикциите на Съюза и националните юрисдикции Съдът трябва да вземе предвид фактическия и правния контекст, в който се вписва преюдициалният въпрос, така както е очертан с акта за преюдициално запитване (Решение от 29 октомври 2009 г. по дело Pontin, C-63/08, Сборник, стр. I-10467, точка 38 и цитираната съдебна практика).

38 Следователно, каквито и да са критиките на люксембургското правителство срещу тълкуването на националното право, възприето от запитващата юрисдикция, разглеждането на настоящото преюдициално запитване трябва да се извърши с оглед на тълкуването на това право, дадено от последната юрисдикция (вж. по аналогия Решение по дело Pontin, посочено по-горе, точка 38).

39 Както вече стана ясно обаче от точка 18 от настоящото решение, дори по настоящото дело да не е установено, че разглежданата в главното производство правно уредба не предвижда изрично, че регистрацията в ADEM е обусловена от условие за пребиваване в Люксембург, запитващата юрисдикция е установила в акта за преюдициално запитване, с който е сезирала Съда, че единствено пребиваващите лица могат да се регистрират в ADEM.

40 Освен това от материалите, с които разполага Съдът, следва, че това тълкуване е възприето също в контекста на делото в главното производство и от Tribunal administratif в решението му от 14 юли 2010 г., както и от Cour constitutionnelle в решение № 64/11 от 4 май 2011 г.

41 От друга страна, от представените от Caves Krier документи в отговор на писмен въпрос, поставен от Съда, става ясно, че ако на интернет сайта, предназначен за лицата, търсещи работа в Люксембург, е посочено накратко, че пограничните работници, които желаят, могат да се регистрират в ADEM, това указание е в противоречие с други части от същия сайт, както и с много други документи, които подчертават обратното, че за да се регистрира в ADEM, търсещото работа лице трябва да пребивава в тази държава членка. Освен това, ако от мотивите към законопроекта относно реформата на ADEM, отново предоставени от Caves Krier, става ясно, че от 2012 г. пограничните работници, които изгубят работата си в Люксембург, ще имат достъп до всички служби на ADEM, следва, че тази реформа, която не е била в сила към момента на настъпване на фактите по спора в главното производство, предполага неминуемо идеята, че подобен достъп е бил изключен преди 2012 г.

42 Следователно за целите на разглеждането на настоящия преюдициален въпрос следва да се приеме хипотезата, според която разглежданата в главното производство национална правна уредба обуславя регистрацията в ADEM, а следователно и отпускането на помощта за наемане

на работа, предвидена в член L. 541-1, първа алинея от Кодекса на труда, от условие за пребиваване в Люксембург, което запитващата юрисдикция следва да провери при упражняване на компетентността си.

43 При тези условия става ясно, че разглежданата в главното производство правна уредба въвежда различно третиране между, от една страна, гражданите на държавите членки, имащи качеството на търсещи работа, които пребивават на територията на Люксембург, и от друга страна, същите граждани, които пребивават в друга държава членка.

44 Като обуславя отпускането на помощ за наемане на работа от условието търсещото работа лице да пребивава в Люксембург, тази национална правна уредба ощетява по този начин някои работници единствено поради факта, че пребивават в друга държава членка.

45 Поради тази причина подобна правна уредба може да разубеди установен в Люксембург работодател да назначи лице, търсещо работа, което като г-жа Schmidt-Krier в делото по главното производство не пребивава в тази държава членка, след като подобно назначаване, за разлика от назначаването на търсещо работа лице, което пребивава в същата държава членка, не позволява на работодателя да се възползва от помощта за наемане на работа.

46 От това следва, че същата правна уредба може да направи по-труден достъпа до заетост в Люксембург на пограничен работник, който подобно на г-жа Schmidt-Krier е безработен.

47 Подобна правна уредба, която предвижда за работниците, които не пребивават в Люксембург, по-малко благоприятно третиране от това, от което се ползват работниците, които пребивават в Люксембург, съставлява ограничение на свободата, призната на работниците от член 45 ДФЕС (вж. по аналогия, Решение от 7 юли 2005 г. по дело Van Pommeren-Bourgondiën, C-227/03, Recueil, стр. I-6101, точка 44 и Решение по дело Ritter-Coulais, посочено по-горе, точки 37 и 38).

48 Мярка, която възпрепятства свободното движение на работниците, е допустима само ако преследва легитимна цел, съвместима с Договора, и е оправдана с императивни съображения от обществен интерес. Освен това в подобен случай прилагането на такава мярка трябва да може да гарантира осъществяването на въпросната цел и да не надхвърля това, което е необходимо за постигането ѝ (вж. по-специално Решение по дело ITC, точка 37 и Решение по дело Olympique Lyonnais, точка 38, посочени по-горе).

49 Съгласно постоянната съдебна практика, когато държавите членки приемат мярка за дерогация на установен от правото на Съюза принцип, всъщност те трябва да докажат за всеки конкретен случай, че посочената мярка е годна да гарантира осъществяването на изтъкнатата цел и не надхвърля необходимото за постигането ѝ. Поради това съображенията, на които може да се позовава една държава членка, следва да се придружават от анализ на пригодността и пропорционалността на приетата от тази държава мярка, както и от точни доказателства в подкрепа на доводите ѝ (Решение от 13 април 2010 г. по дело Bressol и др., C-73/08, Сборник, стр. I-2735, точка 71).

50 В конкретния случай се налага констатацията, че люксембургското правителство, въпреки поставените му от Съда във връзка с това въпроси в хода на съдебното заседание, не пожела да опише целта, преследвана от условието за пребиваване, наложено от разглежданата в главното производство национална правна уредба, за регистрацията в ADEM и следователно за отпускането на помощта за наемане на работа, ограничавайки се с обосноваване на условието за регистрация в тази администрация, както и че следователно това правителство не е изтъкнало каквото и да е обстоятелство, за да обоснове това условие за пребиваване предвид императивните съображения от общ интерес, защитавани от член 45 ДФЕС.

51 За да се предостави пълен отговор на запитващата юрисдикция, следва да се напомни, че безспорно Съдът вече е приел, че държавите членки трябва да изберат мерките, които могат да осъществят целите, преследвани в областта на заетостта. Съдът е признал, че държавите членки разполагат с широко право на преценка при упражняването на това правомощие. Нещо повече, не може да бъде оспорено, че насърчаването на заетостта представлява легитимна цел на социалната политика (вж. Решение по дело ITC, посочено по-горе, точка 39 и цитираната съдебна практика).

52 При все това правото на преценка, с което държавите членки разполагат в областта на социалната политика, не може да бъде оправдано, ако засяга правата, които частноправните субекти черпят от разпоредбите на Договора относно техните основни свободи (вж. Решение по дело ITC, посочено по-горе, точка 40 и цитираната съдебна практика).

53 В това отношение обаче по-специално следва да се напомни, че от практиката на Съда следва, че що се отнася до работниците мигранти и пограничните работници, условие за пребиваване по принцип е неподходящо, тъй като фактът, че имат достъп до пазара на труда на дадена държава членка, по принцип създава достатъчна връзка на интегриране с обществото на тази държава, която им позволява да се ползват от принципа на равно третиране по отношение на работниците — местни граждани, що се отнася до социалните предимства. Връзката на интегриране е резултат по-специално от факта, че с данъците, които плащат в приемащата държава членка поради упражняваната от тях дейност като наети лица, работниците мигранти и пограничните работници също допринасят за финансирането на социалните политики на тази държава и трябва да се ползват от тях при същите условия като работниците — местни граждани (вж. в този смисъл по-специално Решение от 14 юни 2012 г. по дело Комисия/Нидерландия, C-542/09, точки 63, 65 и 66 и цитираната съдебна практика).

54 По този начин в делото по главното производство е безспорно, че г-жа Schmidt-Krier, ако не пребивава в Люксембург, е пограничен работник — гражданин на тази държава членка, цялата професионална кариера на която е преминала в тази държава членка. Ето защо тя изглежда интегрирана на люксембургския пазар на труда.

55 Предвид предходното на поставения въпрос следва да се отговори, че член 45 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която обуславя отпускането на работодателите на помощ за наемане на работа на безработни лица на възраст над 45 години от условието назначеното на работа безработно лице да е регистрирано като търсещо работа в същата държава членка, тъй като подобна регистрация, което запитващата юрисдикция следва да провери, е обусловена от условие за пребиваване на националната територия.

По съдебните разноски

56 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 45 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която обуславя отпускането на работодателите на помощ за наемане на работа на безработни лица на възраст над 45 години от условието назначеното на работа безработно

лице да е регистрирано като търсещо работа в същата държава членка, тъй като подобна регистрация, което запитващата юрисдикция следва да провери, е обусловена от условие за пребиваване на националната територия.

Подписи